

Carta del prelat (agost 2014)

En la seva carta mensual, Mons. Xavier Echevarría convida a lluitar cada dia a la vida cristiana per guanyar l'«última batalla», com sant Josepmaria i Mons. Álvaro del Portillo.

04/08/2014

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Us escric des d'Amèrica central, durant el viatge pastoral que estic fent per aquests sis països on es

troba establement l'apostolat de l'Opus Dei. I entenc que el nostre Pare digués: ***penso en l'Obra i em quedo "abobao"***.

Per això, el primer que em ve al cor és una humil acció de gràcies a Déu, pels fruits apostòlics a aquestes estimadíssimes terres. Des de Guatemala a Panamà vaig contemplant amb totes i tots una floració esplèndida de vida espiritual, que es manifesta en l'existència de persones de totes les races, de moltes llengües, ja que en aquestes nacions, a més del castellà, es parlen diversos idiomes autòctons. En contemplar aquest panorama, també he fet memòria de l'expressió que sant Josepmaria va repetir innombrables vegades: ***no hi ha més que una raça a la terra: la raça dels fills de Déu. Tots hem de parlar la mateixa llengua (...): la llengua del diàleg de Jesús amb el seu Pare, la llengua que hom parla***

amb el cor i amb el cap, la que ara feu servir vosaltres en la vostra oració. La llengua de les ànimes contemplatives[1].Perquè Jesús - explicava el nostre Pare en una altra homilia- ***ha vingut a portar la pau, la bona nova, la vida, a tots els homes. No solament als rics, ni solament als pobres. No solament als savis, ni solament als ingenus. A tothom. Als germans, que germans som, ja que som fills d'un mateix Pare Déu*** [2].

Encara romandré una setmana en aquesta bonica zona de la terra: seguiu acompanyant-me amb la vostra oració i els vostres sacrificis, amb l'oferiment del treball professional i dels moments de descans que molts de vosaltres aprofiteu en aquests dies. D'aquesta manera, els fruits espirituals seran abundants. Pregueu pel Sant Pare sempre; en aquest mes, uniu-vos a ell de manera especial durant el seu

viatge a Corea, on l'esperen tants catòlics i no poques altres persones de bona voluntat.

Com us acostumo a recordar en aquestes dates, els dies d'agost són rics en festes marianes. Entre el dia 2, commemoració de la Mare de Déu dels Àngels, i el 22, festa de la coronació de la Mare de Déu, celebrarem la dedicació de la basílica de Santa Maria la Major (Mare de Déu de les Neus, el 5 d'agost) i, sobretot, la solemnitat de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al Cel. Aquest dia, molt units a sant Josepmaria, a Álvaro, i a tots els fidels de l'Obra que gaudeixen ja de Déu, renovarem la consagració de l'Opus Dei al Cor dolcíssim i immaculat de Maria, que el nostre fundador va realitzar per primera vegada a Loreto, el 15 d'agost de 1951.

En la litúrgia d'aquest dia, la lectura de l'Apocalipsi ens mostra a una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles, en lluita contra el drac infernal que intenta devorar al fill de les seves entranyes [3]. Aquesta figura representa en primer lloc a l'Església, **que apareix d'una banda gloriosa, triomfant, i per una altra amb dolors. Així és, en efecte, l'Església,** deia el Papa Francesc en una homilia. **Si en el Cel ja participa de la glòria del seu Senyor, en la història viu contínuament les proves i desafiaments que comporta el conflicte entre Déu i el maligne, l'enemic de sempre [4].** Extraguem d'aquesta escena un primer ensenyament molt clar: cal lluitar sense treva per caminar fidels a Déu en la nostra existència quotidiana, el camí de la santedat per a nosaltres. Ja gairebé al final de la seva peregrinació terrenal, com a

resum de la seva resposta a Déu, sant Josepmaria va escriure: ***aquest és el nostre destí a la terra: lluitar, per amor, fins a l'últim instant. Deo gratias!***[5]. Sense aquesta baralla quotidiana -en què hi ha victòries, i també derrotes, de les quals podem aixecar-nos acudint al sagrament de la Penitència-, ens portaríem com uns superbs. Per vèncer en aquesta lluita, o recuperar-nos de seguida si mai som vençuts, comptem amb la gràcia de Déu i l'ajuda de tants intercessors: en primer lloc, de la Verge Santíssima.

***«Auxilium christianorum!»:—
Auxili dels cristians, resa amb
seguretat la lletania lauretana.
¿Has mirat de repetir aquesta
jaculatòria en els teus tràngols
difícils? Si ho fas amb fe, amb
tendresa de filla o de fill,
comprovaràs l'eficàcia de la
intercessió de la teva Mare Santa
Maria, que et durà a la victòria***[6].

També la Mare de Déu, durant el seu pas per la terra, va conèixer dificultats i proves dures. Però Ella, conservant sempre viu en el seu cor el *fiat!* que havia pronunciat a Natzaret, va ser fidel a Déu en tot moment. «De claredat en claredat -va escriure Álvaro del Portillo-, d'una gràcia a una altra gràcia major, sense frens de cap tipus, va anar Maria progressant constantment en la seva unió amb Déu, fins que es va complir el succés singular i meravellós que l'Església celebra el proper dia 15» [7].

La dona de l'Apocalipsi és també figura de la Mare de Déu. Com l'Església, **també Maria participa, en cert sentit, d'aquesta doble condició.** Ella, naturalment, ha entrat definitivament en la glòria del Cel. Però això no vol dir que estigui lluny, que se separi de nosaltres: Maria, per contra, ens acompanya, lluita amb nosaltres,

sosté els cristians en el combat contra les forces del mal. L'oració amb Maria, especialment el Rosari (...), té també aquesta dimensió "agonística", és a dir, de lluita: una oració que sosté en la batalla contra el maligne i els seus còmplices [8].

Escoltem altres recomanacions d'Álvaro del Portillo, que naixien del seu gran amor a Maria seguint l'exemple del nostre fundador. «Cal lluitar, fills meus, si no volem ser derrotats per l'enemic de Déu i de les nostres ànimes. Comptem amb tota l'ajuda de la gràcia i amb la intercessió poderosíssima de la Mare de Déu. No podem témer. El que cal fer és acudir al Senyor i posar els mitjans que l'Església ens ofereix: l'oració, la mortificació, la recepció freqüent dels sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia. Anem a dir a Jesús que volem ser fidels. I a la Santíssima Mare de Déu: Mare meva,

jo vull ser fidel al teu Fill, i per això compto amb que Tu intercediràs per mi. El Senyor no pot deixar de sentir-te»[9].

La gran festa de l'Assumpció ens ofereix la possibilitat de fer un bon regal a la Mare de Déu: el propòsit d'una renovada lleialtat a la vocació cristiana que cadascun i cadascuna ha rebut, concretada en una conversió més decidida, més exigent, contra allò que ens aparta o ens pot allunyar de Déu. Per això, esforcem-nos en l'examen de consciència, especialment abans de la Confessió. Cal demanar a Santa Maria «que sapiguem ser de Déu i per a Déu, que li responguem amb un *fiat!* que sigui el distintiu que ens caracteritzi»[10].

He estat testimoni de com Mons. Álvaro, en les seves converses amb grups més o menys nombrosos de persones, encoratjava a tractar de vèncer -amb l'ajuda de Déu- en les

escaramusses diàries. Encara que normalment aquest esforç quedi en coses petites -detalls de caritat amb el proïsme, d'aprofitament del temps, d'acabar bé cada treball...-, hem d'esforçar-nos més en aquests combats com un entrenament per guanyar l'*última batalla*, la que ens obrirà les portes del goig etern.

Álvaro tenia molt present un ensenyament que sant Josepmaria va transmetre sempre, amb especial insistència en els seus últims anys.

En la guerra -deia el nostre fundador- ***es pot perdre una batalla, dues, tres... En el fons no importa, sempre que es guanyi l'última, que és la que decideix la sort. A la vida interior -que és també guerra i batalla, com acabem de dir-, millor és no perdre'n cap, perquè no sabem quan ens hem de morir. Se'n van de la terra nois joves, adolescents, persones plenes de robustesa. I***

moltes vegades els vells tiren endavant anys i anys... Però ningú sap quan ha de donar compte a Déu de la seva vida.

Per això, perquè el qui perd l'última batalla aquest perd la guerra, quan ens trobem enmig d'aquestes lluites que només Déu Nostre Senyor i cadascun de nosaltres coneix (...), quan estiguem en una d'aquestes baralles hem de pensar: pot ser l'última, i no vull ser tan ximple que, per perdre una batalla, feu inútil tota la meva vida.

A lluitar, fills meus, a lluitar! Mostreu-lo als altres, perquè així seran feliços: aquest és el camí
[11].

No es cansava Álvaro de repetir que el Senyor ho pot tot, i a nosaltres ens demana que treballem sense por al fracàs. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?* [12], si tenim Déu amb nosaltres,

qui tindrem en contra?, es preguntava sovint amb les paraules de sant Pau. I, sovint, es referia a la baralla de David contra Goliat que ens narra l'Escriptura [13]. Considerava la desproporció existent entre les armes dels dos contendents: Goliat anava armat amb llança, escut i cuirassa, mentre que David només comptava amb la seva fona de pastor i unes pedres preses de la riera. No obstant això, plenament confiat en el poder de Déu i no en les seves pròpies forces, David va sortir vencedor en aquella prova.

L'evangelí de la solemnitat de l'Assumpció recull el cant del *Magnificat*, que ens parla d'esperança. **És la virtut del qual, experimentant el conflicte, la lluita quotidiana entre la vida i la mort, entre el bé i el mal, creu en la Resurrecció de Crist, en la victòria de l'amor (...). El cant de Maria, el *Magnificat*, és el càntic**

de l'esperança, el càntic del Poble de Déu que camina en la història (...).

Aquest càntic és especialment intens allà on el Cos de Crist pateix avui la Passió. On hi ha la Creu, per a nosaltres els cristians hi ha esperança, sempre. Si no hi ha esperança, no som cristians. Per això m'agrada dir: no us deixeu robar l'esperança. Que no us robin l'esperança, perquè aquesta força és una gràcia, un do de Déu que ens fa avançar mirant al cel. I Maria està sempre allà, propera a aquestes comunitats, a aquests germans nostres, camina amb ells, pateix amb ells, i canta amb ells el *Magnificat* de l'esperança [14].

Aquestes paraules ens impulsen a resar pels homes i per les dones que, en diverses parts del món, pateixen o són perseguits a causa de la seva fe. No els deixem sols! Amb la nostra

oració i els nostres sacrificis, encara que ens trobem físicament lluny, podem ajudar-los, confortar-los en les seves penes, gràcies a la Comunió dels sants que ens uneix en el Cos místic de Crist que és l'Església.

No vull passar per alt l'altra festa mariana que celebrem en aquest mes, el dia 22: Santa Maria Reina i Senyora de tota la creació. «Jo m'imagino aquesta coronació -deia Mons. Álvaro- com si el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, la Trinitat Beatíssima, prenguéssin possessió -més especialment encara- de la Reina dels Àngels i dels Sants: una possessió, tan gran!, que devia ser com una explosió de llum, de manera que la Santíssima Mare de Déu -amb la seva santedat, amb la seva formosor, amb la seva bellesa- s'elevés sobre tots, perquè la honressin, la veneressin i l'estimessin amb més força» [15].

Arribarem a aquesta meta feliç si som lleials a la nostra vocació cristiana. Amb errors i equivocacions -ja ho he apuntat-, però decidits a aixecar-nos tantes vegades com calgui, acudint a la Confessió, unint-nos a Crist en l'Eucaristia i amb el recurs confiat a la nostra Mare del Cel. «El terme de la nostra vida terrenal serà la glòria celestial, si sabem caminar per aquest camí mestre de la santificació de la vida ordinària, que Jesús Senyor nostre i la seva Mare beneïda ens van obrir amb els seus anys a Natzaret, i que el nostre estimadíssim i sant fundador va saber imitar tan atractivament» [16].

El dia 31, a Torreciutat, conferiré el presbiterat a dos germans vostres Agregats: serà una altra ocasió per reforçar la unitat de tota l'Obra al servei de la nostra santa Mare l'Església.

Ja falten menys de dos mesos per a la beatificació de l'estimadíssim Álvaro. Us animo a revisar els suggeriments que us he anat proposant al llarg d'aquest temps, amb la generositat i la llibertat que a cadascuna, a cadascú, us dicti la vostra ànima: tots hem de preparar amb afany aquest temps de gràcia.

Sé que molts no podreu estar físicament a Madrid, per motius molt diversos: malaltia, edat avançada, un treball professional que no és possible deixar per uns dies, falta de mitjans econòmics per al viatge... No obstant això, totes i tots estareu molt presents en aquesta cerimònia, i també en les que tindran lloc a Roma successivament. La vostra oració, l'oferiment de les vostres dificultats, la unió espiritual amb els fidels, cooperadors i amics de l'Obra que assistiran a la beatificació, serà una aportació eficaçíssima perquè el

Senyor vessi abundantment la seva
gràcia sobre les ànimes.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

San José de Costa Rica, 1 de agost de
2014.

.....

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, n. 13.

[2] Ibid., n. 106.

[3] Cf *Ap* 12, 1-6.

[4] Papa Francesc, *Homilia*, 15-
VIII-2013.

[5] Sant Josepmaria, *Nota
manuscrita*, 31-XII-1971.

[6] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 180.

[7] Álvaro del Portillo, *Carta*, 1-VIII-1993.

[8] Papa Francesc, *Homilia*, 15-VIII-2013.

[9] Álvaro del Portillo, *Homilia en la solemnitat de l'Assumpció de Maria*, 15-VIII-1989.

[10] Álvaro del Portillo, *Homilia*, 8-IX-1976.

[11] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 8-IV-1972.

[12] *Rm* 8, 31.

[13] Cf 1 *Sam* 17, 39-51.

[14] Papa Francesc, *Homilia*, 15-VIII-2013.

[15] Álvaro del Portillo, *Homilia*, 8-IX-1976.

[16] Álvaro del Portillo, *Carta*, 1-VIII-1993.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-agost-2014/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-agost-2014/) (09/08/2025)